

dését sikerült kieszközölni: a Magdolnát, továbbá a Szent Sebestyénét, amelyek 1850-ben a Barbarigói-gyűjtemény eladásával a cár birodalmába vándoroltak. A kiállítás legértékesebb remekei közé tartozik a már aggmester remegő kezének ez a két alkotása, amely felfogásában közeláll az utolsó nagy műhöz: Krisztus megsiratásához. (Pietá.)

A külföldről érkezett képek sorozatát kiegészíti még egy-egy, Budapestről, Anversből és New-Yorkból kölcsön kapott mestermű.

Vittoria Farnese képmása, melyet a magyar kormány és Szépművészeti Múzeumunk vezetőségének nagylelkűsége juttatott a kiállításnak, ott ékeskedik az úgynevezett Farnese-teremben, III. Pál pápa, Alessandro és Pieri Luigi Farnese páрмаi hercegnek a nápolyi képtárból származó gyönyörű arcképei között.

Sajnos, Spanyolország az ottlevő képeket nem engedte át. Több mint negyven alkotás a legjelesebbek közül maradt így el, közöttük V. Károly és II. Fülöp arcképe. Fájdalmas Anglia távolmaradása is, ami az angol törvények tiltó rendelkezéseinek tudható be és az is, hogy nem láthatjuk művei között a mestert magát, kinek kiváló önarcképét a berlini Kaiser Friedrich-múzeum nem adta ki.

De még így is kerek száz festményét sikerült összegyűjteni a nagy mesternek; többet, mint amennyit a rendezőség remélt.

EGY OLASZ költő mondta Tizianról: ő nem egyszerű festő, alkotóereje már nem művészet, hanem csoda. A Pesaro-palotában kiállított száz remekmű szemre, lélekre egyaránt szinte földöntúli erővel hat. Az utolsó teremben levő Pietá, melyet Tizian saját sírja részére festett, magasztos befejezése az Istentől eredő alkotóerő csodákkal tele földi pályafutásának. Ezt a művét Tizian már nem fejezhette be, mert elragadta őt a pestis. Palma Giovane ecsetje pótolta azt, ami még hiányzott. «Quod Tizianus inchoatum reliquit — Palma reverenter perfecit» olvassuk a képen és azzal a hódolattal, amelyet lelkünkben csakis a nagy művészet fenséges csodája ébreszthet, búcsúzzunk Ca Pesarótól.

Nem én akartam...

Irta: Szilágyi Magda.

*Két tükör, mely a végtelenségig
Vetíti egymást és ön-jényének
Visszavert sugarát szívja magába,
Ez volt a szemünk s a lelkünk.*

*S a sóhajok, mik néha fölszakadtak
Onnan, hol mélyen sebek égnek,
Voltak oltárra omló tömjénfüstölők
Kypris istennő csöndes szigetén.*

*És hogy még az idők örvényében
El nem veszünk, nem én akartam.
Isten lelkében élek s ha Ő szépre gondol,
Feléd röpíti a gondolatom.*